

vil kun indskrænke Drifkeriet, hvor det er skadeligt, og over for andre vil den være uden Betydning. Nu har jeg paavist — og det kan det ærede Medlem ikke modstige — at denne Skat vilde paaføre den maadeholdne Forbruger, der kun bruger en halv Pægl Brændevin daglig, en Merudgift af 22 Kr. aarlig, og jeg vil spørge det ærede Medlem, om han ikke tror, at det har nogen Betydning for den, der i og for sig har for lidt til at kunne ernære sig selv og sin Hustru, at der paalægges ham en Merudgift af 22 Kr. aarlig? Jeg tror dog, at det har nogen Betydning, og jeg vil sige det ærede Medlem, at naar han vil anbefale Folk at komme ind paa det Princip, at det er ligegyldigt, hvor vidt deres Indtægt staaer til eller ej, eller at det, naar de alligevel have Underbalance, ikke gør saa nøje, om den bliver 22 Kr. mere eller mindre, saa er det ærede Medlem inde paa Fallitspillereprincippet, og det mener jeg ikke, vi skulle anbefale vore Arbejdere at komme ind paa. Jeg ved, at der er ikke saa Mennesker — ikke blandt Arbejderstanden, men blandt andre Samfundsklasser — som leve ret ligeglade her i Verden og ikke tage det saa nøje, hvor vidt deres Underbalance bliver lidt større eller lidt mindre, men det er den Slags, som jeg ikke mener hører med blandt de mest hæderlige Samfundsborgere, og jeg siger: lad os ikke komme ind paa at anbefale dette Princip som værende værdigt for en stor Del af Arbejderstanden; der er saamænd nok, der ere inde paa det i Forvejen. Dernæst talte det ærede Medlem om, at Drifkeriet var selvsølgelig Skyld i Forbrydelser, Skyld i Hustruers Fortvivlelse og Børns Taarer. Det ærede Medlem fra Nykøbing har jo grundig imødegaaet dette, og jeg er fuldstændig enig i hans Argumentation over for det, idet min Opfattelse er den samme som hans, at en Arbejderhustru, saa vel som enhver god Hustru af enhver anden Samfundsklasse, vil betragte det som sin Hovedopgave, naar Familien har en Forsørger, da at bestrebe sig af yderste Evne for at holde Modet, Livslysten, Arbejdsdhugtigheden og Arbejdslysten oppe hos Familiens Forsørger, for at ikke Familien skal gaa til Grunde. Og naar Hustruen ved, at Manden paa sin lange Arbejdsdag sætter Pris paa at faa en Snaps til Maden, saa vil hun og Børnene hellere undvære, for at skaffe Familiens Overhoved, hvis Arbejdsstræt de ikke kunne undvære, denne Snaps. Men det ærede Medlem og andre, som sympatisere med ham deri, kunne være visse paa, at det ikke er Hustruens Betsignelse, der vil følge dem, naar de have gjort hendes smaa fattige

Husholdningspenge mindre, ved at lægge denne Skat paa Brændevinen, idet hun alligevel skal skaffe Manden sin Snaps, som de have gjort dyrere ved denne Skat. — Dernæst talte det ærede Medlem om, at Drukkenskab bevirkede Forbrydelser og Demoralisation, og der er bleven sagt, at det er en Kendsgerning, at den fattige Befolkning er den mest brændevinsdriftende Befolkning, hvad naturligvis er rigtigt, fordi det er det billigste Nydelsesmiddel, og fordi de fattige ikke have Raad til at købe Vin. Men der tales, som om det var en stor Herlighed, at de velhavende ikke leverede de fleste Forbrydere til vore Fængsler eller de fleste sindssyge til Sindssygeanstalterne osv. — Herregud, de velhavende udgøre jo dog kun et saa ringe Procentantal, at det dog vilde være for galt, om de præsterede et større Antal Forbrydere, sindssyge eller Drukkensbolte. Nej, selvsølgelig — selvsølgelig, siger jeg, leverer den fattige Del af Befolkningen det største Antal Forbrydere, det største Antal Drukkensbolte og maaste ogsaa det største Antal sindssyge osv. Det turde dog være ret naturligt, skulde jeg tro; men jeg vil sige til de ærede Herrer: dersom de ville være en Smule logiske i deres Raisonnement, og de ere overbeviste om, at Fattigdommen leverer det største Kontingent til Forbryderne, til Demoralisationen, Sindssygeanstalter, Fængsler o. s. v. — dersom de ere paa det rene med det, saa i al Verden: Lad os saa afskaffe de fattige, lad os saa afskaffe Fattigdommen! Det er de Herrer's Mening, at de velhavende ikke ere saa for-dærvede, ikke have saa store Forbrydere, ikke ere saa flemme til at blive sindssyge: ja, men, lad os saa saa Folk saa velhavende som muligt! Men det ville de Herrer ikke. Nej! Men hvad de Herrer ville, det er; de ville bestandig lægge ny Statter paa de fattige; paa den Maade er det, de ville hjælpe, og derfor hjælpe de akkurat paa samme Maade, som den højterede Finansminister er enig med dem i, naar han vil hjælpe, idet han siger, at det skal ske ved at lægge Skat paa de fattige, saa blive de nok mere velhavende. Nej, mine Herrer, det er en Logik, som de ganske sikkert kunne staa op og prædike, men de ikke saa ret mange sundt tænkende Mennesker til at følge, og naar de Herrer tale om, at de fattige leverer det største Forbryderkontingent, de mest fordrufne og demoraliserede, turde jeg maaste i al Beskedenhed sige, at der gives ogsaa Forbrydere inden for de velhavende Samfundsklasser. Vi have haft nogle ganske artige Eksempler der paa. De Herrer